

...

Všechny ilustrace byly dokončeny a text knihy byl zásluhou Světlany převeden do digitální podoby, což byl skutečně heroický výkon! Můj rukopis, zvláště když píšu rychle, je prakticky nemožné rozšifrovat ani pro mně samotného! V mém případě nebylo třeba žádného šifrování, protože z mého rukopisu nebyl schopen nikdo nic pochopit. Ale Světlaně se to podařilo, poté, co si osvojila počítač. Jen v samém začátku převodu se mě občas chodila ptát, co jsem na tom či onom místě rukopisu napsal? Musel jsem své „geniální“ písmo dlouze zkoumat a vzpomenout si, o čem jsem psal, abych je byl schopen přečíst. Brzy Světlana uměla číst můj rukopis lépe, než já sám. Postupně se všechny kapitoly mé první knihy ocitly na disketách, z nichž putovaly do mého počítače, kde jsem do již krásného a lehce čitelného textu vnášel potřebné modifikace a vyjasnění. Jakmile jsem měl všechny ilustrace hotové, vznikla nutnost sjednotit s nimi text. Už když jsem nad knihou začal pracovat, rozhodl jsem se nechat popis ilustrací stranou hlavního textu a umístit ho do dodatku na konec knihy. Dle mého hlubokého přesvědčení, popisy ilustrací vložené do samotného textu knihy by ztěžovaly jeho přijetí, i tak nelehkého pro lidi, jejichž světový názor byl zformován na základě odlišného systému znalostí a konceptů. Zároveň byly popisy ilustrací velmi důležité pro snadnější pochopení, pro vytvoření můstků, spojujících stávající koncepty a chápání čitatele s těmi, které jsem přinášel ve své knize. Ne nadarmo se říká, že jeden obrázek vydá za **TISÍC SLOV**, a někdy i více. V té době jsem se ještě zcela neosvobodil od pseudonázorů o tom, že na objasnění přírodních jevů jsou nutné matematické rovnice. Ale už tehdy rovnice nebyly základem poznání, které jsem v knize předkládal, ale sloužili spíše jinému účelu, svým způsobem byly paralelou k slovním objasněním. Vždyť rovnice – to je jen matematický nástroj, který je možno používat **JEN K PRAKTICKÝM ÚČELŮM**.

Vlastně mě vždy udivovalo, s jakou lehkostí manipulují teoretici s fyzikálními zákony přírody. Označí libovolný přírodní jev nějakým písmenem, načež ona písmena umístí do matematických rovnic, a... začnou jimi manipulovat jak se jim zachce, v souladu s abstraktními pravidly a zákony matematiky. Unášení manipulováním rovnic naprosto zapomínají, že za písmeny stojí skutečné zákony Přírody, které nic „neví“, ani nechtějí „vědět“, o člověkem vymyšlených abstraktních matematických rovnicích. Zapomínají na to, že zákonům přírody je úplně jedno, jaké mylné koncepty se momentálně „procházejí“ v hlavách vědců, jaké vědecké teorie člověk vymyslel, a jaký boj mezi sebou zastánci různých pohledů na Přírodu vedou. Abychom zákony Přírody poznali, **NESMÍME JE VYMYŠLET ZA NI, ALE JEN POZNAT ZÁKONY PŘÍRODY SAMOTNÉ**.

Knihy „Poslední apel lidstvu“ byla mou první knihou a jak se říká, první krok je vždy nejtěžší. Ale zdá se mi, že se mi v knize podařilo dosáhnout vytčeného cíle – přinést základ principiálně nových konceptů o Přírodě, založených na principu anizotropie (nehomogenosti, nerovnoměrnosti). Tehdy jsem ještě neměl k dispozici příliš mnoho důkazů, potvrzujících správnost mých tvrzení. O některých důkazech jsem ještě nevěděl, jiné se teprve měly objevit v blízké budoucnosti, ale... měl jsem vlastní zkušenost a vlastní důkazy, a to důkazy nevyvratitelné. Nehledě na to, že ty

důkazy byly většině lidí neznámé (a ti, kterým známé byly, nespěchali mé výsledky potvrdit), byly získány právě díky správnému chápání jak zákonů Přírody, tak metod ovlivňování Přírody. V době, kdy jsem psal svou knihu, jsem ještě měl víru v to, že moderní věda představuje vědu, že drtivá většina lidí, kteří si říkají vědci, má za cíl rozvinout poznání pravdy, že ve vědeckém světě není místo podvod a kariérismus! Tehdy jsem ještě věřil, že většina vědců jsou lidé tvůrčí, otevření novým věcem a osvobození od dogmatizmu, protože dogmatizmus je s vědou neslučitelný! Viděl jsem samozřejmě dostatek příkladů opaku, ale myslel si tehdy, že takový „vědec“ jsou spíše výjimkou než pravidlem. Měl jsem jednoduše štěstí, že za časů svého pobytu na univerzitě, na naší fakultě, jsem se setkával s takovými vědci, kteří doopravdy měli všechny kvality skutečných vědců, jak jsem je tehdy chápal. Je celkem možné, že taková idealizace vědců byla způsobena tím, že jsme my studenti nepovažovali ony byrokraty z vědeckého světa za skutečné vědce, a také tím, že mě hned po ukončení studia poslali do armády, aniž by se mě ptali na můj názor, čehož v nejmenším nelituji a jsem naopak rád, se vše odehrálo právě takto. Proto jsem ani neměl skutečnou zkušenost práce ve „vědeckém“ prostředí, se kterým jsem se setkal až po svém propuštění z armády, kdy jsem nějaký čas pracoval v institutu VNIITE¹.

A ještě... opíraje se o „vědecké“ metody, udělal jsem na některých místech knihy pár unáhlených závěrů, které nebyly úplně správné. Namísto toho, abych si vše ověřil sám, svými vlastními metodami, jsem důvěřoval výsledkům druhých. Tak například, uvedl jsem informaci o tom, že civilizaci starověkého Egypta vytvořila nevelká skupina lidí z Marsu, která na Midgard-zemi přiletěla v kosmické lodi. Potvrzením toho měly být pyramidy, tvář Sfingy na Marsu i to, že v sovětských časech byly v jedné pyramidě nalezeny mumie mimozemšťanů (jinozemců). Všechna tato fakta měla reálný základ, ale... konečný závěr byl špatný, přijal jsem jej naslepo. Jedna z příčin tkvěla v tom, že nám od dětství vnucovali, že civilizace na Midgard-zemi byla tak primitivní, že to jinak být nemohlo. Ale ve skutečnosti se vše odehrálo přesně naopak! Civilizace na Marsu byla vytvořena těmi, kdo vytvořili civilizaci na Midgard-zemi 600 tisíc let nazpět, a centrum této civilizace ve Sluneční soustavě byl právě na Midgard-zemi. Takže pyramidy na Marsu (a nejen ty) postavili naši vzdálení předkové, kteří byli přesídlenci z jiných hvězdných systémů. Ale tehdy jsem tím směrem dokonce ani neuvažoval, natolik silné byly mylné představy o naší rodné planetě Zemi, vštípené v dětství. A nyní mohu myslím přejít k tomu, jak jsem svými vlastníma rukama vytvořil svou první knihu...

V roce 1994 už byly barevné tiskárny, ale... za prvé, mohly tisknout jen jednostranně a za druhé, barevný tisk byl realizován voskovou technologií. Měl jsem i tiskárnu, která tiskla ve fotografické kvalitě, ale... byl pro ni nutný speciální papír, navíc poměrně drahý, a k papíru bylo třeba mít i čtyři role speciálních fólií, v souladu se systémem CMYK. Tyto čtyři barevné fólie se přes speciální buben jedna po druhé otiskují na speciální papír, a ve výsledku... ve výsledku vznikne požadovaný obraz. Takový způsob tisku byl pro ilustrace ke knize z mnoha příčin velmi nevhodný. Nezbyvalo proto nic jiného, než použít barevnou voskovou tiskárnu. Na papír se

¹ Charkovský institut průmyslového designu

natavovaly různobarevné vosky a výsledkem byl poměrně kvalitní tisk. Musel jsem ale samostatně vytisknout text knihy na černobílé laserové tiskárně a samostatně vytisknout **sto osmdesát dva ilustrací** pro každou knihu. Pro začátek jsem se rozhodl vytvořit **dvacet pět knih**! Nezdá se to moc, ale... práce jako na kostele. Tak jsem na jedné tiskárně tiskl text knihy pro dvacet pět exemplářů, a na druhé – ilustrace. S textem to bylo jednoduché – stiskl jsem tlačítko „tisk“ a výstupem byla celá kniha, vytištěná oboustranným tiskem na laserové tiskárně. Bylo třeba pouze pozorovat spotřebu barvicího prášku (toneru), v případě nutnosti vyměnit tonerovou kazetu a sledovat kvalitu tisku, aby se text tiskl správně na obě strany papíru, nedocházelo ke zkosením papíru apod. Výsledkem této práce jsem získal vytištěný text pro dvacet pět exemplářů knihy.

S ilustracemi byla situace trochu složitější. Spustil jsem tisk pětadvaceti kopií každé ilustrace a začal jsem je tisknout od konce, tj. nejprve jsem vytiskl dvacet pět kopií poslední ilustrace, načež jsem je všechny rozložil podél stěny chodby bytu, kde jsme tehdy bydleli. Naštěstí byla chodba dost dlouhá! Poté jsem vytiskl druhou ilustraci od konce, kterou jsem znovu rozložil kolem stěny, na již existující ilustrace, a tak dále, až do první ilustrace! Když byla práce hotová, kolem stěny chodby leželo dvacet pět kupek ilustrací od první do sto osmdesáté druhé! Nyní byl čas na další „tvůrčí“ práci! Bral jsem jednu kupku papírů vytištěného textu, jednu kupku vytištěných ilustrací, a... sedě za svým stolem v kanceláři, vkládal jsem ilustrace do textu knihy v takovém pořadí, v jakém byly v textu zmiňovány. Výsledkem toho všeho jsem získal jeden exemplář knihy se všemi ilustracemi! A to jsem opakoval pětadvacetkrát. Není to zase tak mnoho, ale... Tím byla první fáze tvorby knihy završena.

Následující fází bylo nechat knihy svázat. To jsem nedělal sám, obrátil jsem se na profesionálního vazače. Setkal jsem se s mistrem ručního vázání knih a vybral materiál a barvu tvrdého obalu. Rozhodl jsem se pro vazbu do pravé kůže pěti barev. Jak vyšlo najevo, pro vázání knih existuje kozí kůže, dobře vydělaná a tenká. Nejlepší pro tento účel se dělá v Anglii. Zaplatil jsem objednávku a zbývalo jen čekat, než kůže z Anglie dorazí, což trvalo asi deset dní. Když byla kůže na přebal k dispozici, mistr přistoupil k práci, a asi o týden později jsem měl svázané knihy doma! Samozřejmě jsem byl velmi šťastný, dá se říct, létal v oblacích, když jsem vzal do svých rukou svou **PRVNÍ** knihu, navíc vyrobenou svými vlastníma rukama. Po obrovské práci se má kniha konečně proměnila z myšlenky v realitu! A ačkoliv existovalo jen dvacet pět exemplářů, kniha se stala skutečností. A to bylo to hlavní, přinejmenším pro mě...

Když se svázaná kniha ocitla v mých rukou, pečlivě jsem ji změřil, abych získal přesné rozměry pro vnější přebal. Ten jsem udělal už dlouho předtím, zbývalo jen vnést korekci pro dané rozměry, což zabralo nějaký čas – musel jsem jej dokreslit, protože rozměr přebalu byl na délku o něco větší, vzhledem k tomu, že kniha byla tlustší, než jsem předpokládal. Následně jsem s pomocí George začal hledat firmu, který by mohla přebal daných rozměrů vyrobit. Moje tiskárny se na to nehodily, nebyly schopné tisknout v potřebných rozměrech. Proto jsem se musel obrátit na

nevelkou digitální typografickou firmu. V těch dobách se digitální tisk teprve začínal rozvíjet a proto se v principu od offsetového tisku lišil jen málo. Když jsem jim předal disk se souborem pro přebal, za několik dní mi zavolali, abych za nimi přijel. Ukázali mi testovací výtisk a čtyři fólie, s pomocí kterých byl vyroben, což odpovídalo typografickému rozdělení na čtyři barvy – CMYK (Cyan, Magenta, Yellow, Black) – azurová, purpurová, žlutá, černá. A ačkoliv jsem veškerou práci na přebalu dělal sám a už v CMYK formátu, čtyři fólie (vzory) a testovací výtisk mě přišly na tři sta dolarů, ale další výtisky mě stály už jen devadesát dolarů každý, což už bylo přijatelnější. Odsouhlasil jsem testovací výtisk a dohodl se i na laminaci, jinými slovy – vytvoření překrývací plastové vrstvy, což bylo i realizováno. V určený den jsem přijel a vyzvedl si hotové přebaly pro pětadvacet knih!

Má první kniha konečně nabyla své finální podoby! Souběžně s tím jsem vyplnil odpovídající formuláře ohledně ošetření autorských práv a poslal je do knihovny Kongresu USA spolu s šekem na dvacet pět dolarů – poplatek za registraci autorských práv. Zhruba za měsíc jsem od nich získal potvrzení o autorských právech. Ale to ještě nebylo vše. Už v létě 1993 jsem se domluvil s Romanem Borinkovem na překladu mé knihy do angličtiny. Jak jsem psal dříve, tlumočil mou první školu-seminář a mé setkání s lidmi a vědci. Podepsal jsem s ním kontrakt na překlad knihy a koncem roku 1993 mu poslal na disketách text předmluvy, *Třetího apelu lidstvu* a první kapitoly. Nejprve vyšlo najevo, že pro práci na překladu nemá počítač, a tehdy jsem mu dal svůj přenosný Apple Macintosh. Roman se ukázal člověkem prakticky neslučitelným s technikou, tím méně s počítači. Musel jsem ho poměrně dlouho učit, jak otevírat a zavírat potřebné počítačové programy, přesněji, jeden z nich – Microsoft Word. Myslel jsem, že tím problémy s překladem skončili, ale, jak se ukázalo, velmi jsem se mýlil. Shodou okolností přinesl Roman překlad mé předmluvy a *Třetího apelu lidstvu* až v lednu 1994. Byl jsem nevýslovně rád, že držím v rukou první část knihy v anglickém jazyce, ale, jelikož jsem na angličtinu byl „výborný“ specialista, chtěl jsem vědět, jak budou na anglický text mé knihy reagovat rodilí mluvčí – nativní Američané. Proto jsem zavolał Jasonu Reedovi, mladému Američanovi, který navštěvoval mou první školu-seminář a měl představu, o čem bude v knize řeč. Navíc Jason dokonale ovládal literární angličtinu, na což v USA narazíte jen zřídka. On sám byl zvědavým chlapíkem, a k tomu všemu jeho rodiče učili angličtinu a literaturu na Stanfordské univerzitě. Přijel ke mně následující den a vzal si disketu s překladem. Večer toho dne mi zavolał a já jsem byl připraven vyslechnout dobrou zprávu o tom, že text je pochopitelný, přinejmenším, dobře a lehce. Jaké bylo mé překvapení, když mě Jason po telefonu informoval, že si přečetl text mé předmluvy v angličtině a nic nechápal! Něco takového jsem nečekal a byl jsem tou zprávou jednoduše šokován. Byl jsem udiven, co je na mé předmluvě tak nepochopitelného? Proto jsem otevřel svou knihu v ruském jazyce a „od boku“ začal překládat text do angličtiny. Jason mi řekl, že můj překlad předmluvy velmi dobře chápal! Ten fakt mě ohromil. Jakým způsobem mohl být můj diletantský překlad textu předmluvy do angličtiny Jasonovi plně srozumitelný, když mu zároveň byl převod mistra jazyka naprosto nesrozumitelný?

Nabízela se prostá odpověď: buď Roman vůbec neznal anglický jazyk, což nemohla být pravda, protože učil angličtinu na Leningradské univerzitě, měl mnoho studentů a dokonce i přeložil nějaké knihy do ruštiny. Nebo vůbec nepochopil smysl textu, což je těžko představitelné, protože v mé předmluvě nic složitějšího k pochopení není. Nebo udělal **takový** překlad na něčí prosbu či zadání, což je plně možné, protože poté, co začal pracovat na mých překladech, mu neočekávaně nabídli práci ve státní správě, a předtím několik let vůbec neměl trvalou práci, živil se příležitostnými pracemi. Od dubna 1992 jsem mu hlavní práci zadával já, nic jiného prakticky neměl, a najednou mu nabídli práci právě v administrativě USA. Náhodná náhoda? Je to plně možné, ale velmi podezřelá „náhodná“ záležitost. Tak či onak, pochopil jsem, že Romanův překlad je dobrý akorát tak do odpadkového koše. Ale jemu samému jsem neřekl nic. Pokud mělo mé podezření o úmyslném zkažení textu knihy při překladu být i jen částečně reálný základ, nebylo třeba dávat lidem, stojícím za Romanem, najevo, že něco nejde podle jejich plánu. Proto jsem mu za překlad knihy zaplatil podle naší dohody, ale... nikdy jsem jej nepoužil.

To však neznamenalo, že jsem myšlenku na překlad knihy do angličtiny odložil. Za tím účelem jsem se o něco později rozhodl provést určitý konkurz. V konkurzu přijali účast tři lidé, dva byli imigranti ze Sovětského svazu a třetí byl studentem Stanfordské univerzity původem z Kanady. O studentu z Kanady jsem psal už dříve a nebudu se opakovat, ale o druhých dvou účastnících napíši podrobněji. Jedním z nich byl Alexandr Nudelman, inženýr z Rigy, který emigroval ze Sovětského svazu. Alexandra jsem znal velmi dobře osobně. Jak už jsem psal, poznali jsme se přes jeho ženu, která se mi od samého začátku jako člověk nezdála, což se později plně potvrdilo. Ale Alexandr, nebo Saša, byl výborný chlapík, s dobrým vzděláním, s velmi dobrým smyslem pro humor, nesmírně taktní, atd., což byl přesný opak jeho ženy, národností Lotyšky. Alexandr se velmi silně odlišoval od drtivé většiny imigrantů z bývalého SSSR a tak se stalo, že jsme se s ním spřátelili. Často jsme diskutovali na téma mých poznatků a on o ně projevil velký zájem, lehce a rychle přijímal informaci pro většinu lidí neobyčejnou. Pracoval jako inženýr v jedné americké firmě a celkem plynne ovládal angličtinu, slovem i písmem. Měl jsem za to, že lepšího překladatele z ruštiny do angličtiny najít nemohu, zvláště s ohledem na to, že se do mé tematiky „dostal“ poměrně důkladně. Alexandr si vyslechl mé důvody a s účastí na konkurzu souhlasil.

Druhým účastníkem byl také inženýr, také imigrant z bývalého SSSR, se kterým jsem se poznal přes jednoho společného známého ještě v Moskvě, jmenoval se Michail Labulský. Michail měl vyšší technické vzdělání a také v dostatečné míře ovládal anglický jazyk, pracoval v jedné velké počítačové firmě v Silicon Valley. Všem třem jsem dal na překlad stejnou kapitolu knihy – kapitolu 3, „Psí-pole v přírodě a evoluce mysli“. Nejdéle ze všech jsem čekal na překlad od Michaila, a když jsem nakonec získal všechny tři varianty a přečetl je, rozhodl jsem se pro překlad od Alexandra. A ne kvůli tomu, že byl mým přítelem, ale proto, že jeho překlad převáděl významy do angličtiny nejpřesněji, což pro mě byl ze všeho nejdůležitější. Když je pochopena myšlenka, pochopen smysl textu, pak se otevírá možnost nejen udělat

překlad, který přesně převede informaci do jiného jazyka, ale udělat ho i tak, aby v jiném jazyce nebyl zachován jen smysl, ale i lehkost a krása jazyka. Alexandr překládal kapitolu za kapitolou, já jsem čekal, až bude přeložena celá kniha, a dával přeložené kapitoly na přečtení jednomu studentu mé druhé školy-semináře, doktoru medicíny Richardu Blasbandovi s tím, aby v textu odhalil místa složitá na pochopení. Když se něco podobného objevilo, Richard, Alexandr i George ke mně přijeli a proběhla diskuse. Já jsem objasnil všechna sporná místa, Alexandr zanesl nutné změny do textu a Richardova žena, Kathreen Ericson, profesionální redaktorka, měla podle domluvy vše uhladit do odpovídající angličtiny. Ale z mně nejasných příčin to nedělala. Když se to stalo pro všechny zúčastněné očividným, rozhodl jsem se nabídnout korekturu anglického textu Barbaře G. Koopman, která studentkou mé školy-semináře tehdy nebyla. Nehledě na to začala od roku 1994 dojíždět z New Yorku do San Franciska téměř na každý můj seminář a dělala to až do mého odjezdu z USA v červnu 2006, takže byla ohledně tématu v obraze. Barbara s radostí souhlasila stát se redaktorkou anglické verze mé první knihy, což sehrálo v přípravě anglického vydání významnou roli.

Od toho okamžiku šla práce nad překladem knihy a jeho přípravy k vydání velmi rychle. Alexandr mi přinesl překlad další kapitoly a já jsem jej poslal Barbaře, naštěstí už v té době byl internet a já jsem si ho už zčásti osvojil. Barbara provedla korekturu a poslal mi kapitolu zpět. Tím ale práce ještě nekončila. Četl jsem kapitolu po korektuře Barbary a potom jí zavola, a procházeli jsme text překladu a měnili ho, aby maximálně odpovídal smyslu ruského originálu. Často jsem Barbaru v jejím úsilí „zlepšit“ text překladu musel brzdil. Když si text překladu četla, tvořilo se u ní vlastní pochopení materiálu a korekturu prováděla z těchto pozic. Když jsem její korektury četl, narazil jsem na úryvky textu, kde se nechala „unést“ a vracel ji z „nebes“ tvůrčích rozletů fantazie na „hříšnou zem“. Zároveň jsem ji musel vysvětlovat, v čem je smysl textu po jejím zásahu odlišný od toho, který měl na daném místě být. Za tím účelem jsem jí musel objasnit mnoho doplňujících věcí, aby u ní vzniklo pochopení, bez kterého není možné správně předat podstatu. Ve výsledku toho Barbara, dá se říct, prošla mou individuální školou-seminářem, což jí umožnilo dělat dobrou korekturu anglického vydání. Napříč všemu však Barbara stále na některých místech předávala smysl skrze své pochopení, nehledě na naše dlouhé diskuse a má opakovaná vysvětlení podstaty materiálu. V těch případech, kdy to nebylo principiální, jsem Barbaru už „nemučil“ požadavky na změnu textu do podoby, jaký měla mít. Ale pokud šlo o pro pochopení klíčový moment, trval jsem na úpravách do té doby, dokud smysl překladu neodpovídal smyslu v ruském textu.

Setkal jsem se s jevem „redakční úpravy“, kdy se redaktor nestaral o přenesení autorových myšlenek, ale svého vlastního chápání autorových myšlenek, se všemi nevyhnutelnými důsledky, filtrujíc vše skrze své vlastní šablony vnímání. A když vezmete v úvahu, že v mé knize je položen základ principiálně odlišné koncepce vidění světa, tehdy začnete chápat, k čemu mohou takové „filtry“ vnímání vést. S tímto jevem jsem se setkal, když jsem připravoval ruské vydání knihy, ale o tom až za chvíli. Když jsem pochopil, kam vedou redakční zásahy do mých knih a článků, v

principu jsem všechny „redakční úpravy“ odmítl. Jsem vděčný každému, kdo poukáže na gramatickou chybu nebo překlep v textu, ale... předělávat mé texty jsem nikomu nedovolil a nedovolím. Několikrát mi dobrovolní „redaktoři“ poslali „opravené“ texty, a... udivilo mě, že nebyli schopni vidět to, že po jejich „opravě“ mé texty pozbyli nejen smysl, ale i duši, přinejmenším, mou duši, kterou jsem do článků či knih při psaní vkládal. Mám důvody myslet si, že to někteří z oněch „pomocníků“ dělali plánovitě. A proto nikomu nic měnit v textech svých knih a článků nedovolím. Netrvám na tom, abych byl nazýván spisovatelem, ale vytvořil jsem si vlastní styl psaní, styl podávání informací, který se pozdává velmi mnoha lidem. Pro mě je hlavní maximálně jednoduše a dostupně přinést čtenáři informaci, a ne pózování, za kterým je nejčastěji prázdno. Dá se popsat i na půl stránky, jak se jeden lístek pohupuje ve vánku v paprscích zapadajícího slunce, a to tak, že se čitateli zatají dech, ale... potom čtenář z záplavě slov utone a ztratí Ariadninu niť, ztratí smysl, jaký kniha samotná nebo článek nese. Emocionální kroky stranou vedou jen k tomu, že se čtenatel jednoduše ztratí a nemůže pochopit to hlavní. Vždyť i bez toho je pro čtenáře těžké „spolknout“ principiálně novou (pro většinu lidí) informaci, než aby se vytvářely další doplňkové smyslové či slovní „clony“, skrze které bude pro čitatele těžké pochopit podstatu.

Pro mě jsou při psaní knih a článků hlavní jednoduchost a jasnost podání informací. Jistě, nepovedlo se mi všeho dosáhnout hned, rychle a snadno, několikrát jsem se musel zbavovat školou a univerzitou vnucených šablon předávání informací, pseudovědecké cesty používání termínů, za kterými často nic nestojí. Takže, nehledě na určité překážky ze strany Barbary, které neměly dlouhého trvání, podařilo se nám při procesu přípravy anglického vydání najít vzájemné tvůrčí porozumění, jehož základem se nestalo tupé autorské odmítání jakýchkoliv změn ve svém výtvoru, ale to, že jsem Barbaře objasnil, proč to, co ona navrhuje, mění smysl textu. Někdy, aby se Barbara dobrala správného chápání určité důležité nuance, musel jsem jí hodiny vysvětlovat podstatu informace a dávat ohromné množství doplňujících detailů. Věřil jsem a věřím, že pozitivních výsledků prakticky v čemkoliv může být dosaženo jen díky pochopení.

Tak či onak, v roce 1997 byl hotov překlad poloviny knihy. Mnoho studentů mých seminářů a známých netrpělivě čekalo na mou knihu v angličtině, proto jsem se rozhodl rozdělit ji na dvě části a v létě 1997 byl první díl „Posledního apelu lidstvu“ v angličtině hotov. V anglické variantě se kniha jmenovala „The Final Appeal to Mankind“. V té době už se objevily barevné laserové tiskárny, pravda, jen s jednostranným tiskem. Nejlepší z nich byla podle mého mínění barevná laserová tiskárna HP „Color LaserJet 5M“, kterou jsem si pořídil. Před tiskem jsem se obrátil na všechny zájemce o knihu, aby si zvolili, v jaké variantě si ji přejí. V jedné variantě se kniha tiskla na křídový papír a byla v kožené vazbě, v druhé variantě byl papír obyčejný, ale výborné kvality, a vazba byla koženková. Určil jsem cenu jedné i druhé verze, načež jsem všem zájemcům, bez ohledu na variantu, navrhl provést plnou úhradu předem. Udělal jsem to proto, abych nedělal nadbytečné množství knih, které stály, i bez započtení mé práce, celkem hodně, hlavně v kožené vazbě. Abych se

proto neocitl v situaci, kdy natisknu knihy a potom si je zájemci z těch či oněch důvodů rozmyslí převzít, předložil jsem všem provést stoprocentní úhradu předem. Knih jsem vytiskl mnohem více, ale alespoň jsem si byl jistý, že si každý zájemce svou knihu odebere.

V roce 1999 byl dokončen i druhý díl mé první knihy v anglickém překladu, a byla tedy kompletně dostupná v angličtině. Druhý svazek v angličtině byl vydán mnou, podobným způsobem jako první, podle předběžných objednávek. Udělal jsem po padesáti pěti kopiích obou svazků, a v tomto momentě už mi zůstala jen jedna dvojice, kterou si nechávám pro sebe. A ačkoliv jsem byl opakovaně žádán o prodej, ještě když jsem byl v Americe, a byla mi nabídnuta libovolná částka, jakou bych určil (v rozumných mezích, předpokládám), z plně pochopitelných důvodů jsem ji neprodal – nechal jsem si ji na památku!..

V ruštině byla má první kniha vydána nejen mnou. Příhodilo se, že k nám v létě 1994 zavítal na návštěvu dobrý známý ještě z Moskvy, Andrej Suzdalcev se svou ženou. Diskutovali jsme o mnohém, včetně některých našich skutků. Ale ačkoliv byl Andrej člověkem celkem osvobozeným od šablonového myšlení, mnohé z toho, co jsme mu řekli, pro něj bylo nad rámec chápání. Když se pro vás něco stane obvyklým a přirozeným, často zapomenete, že pro všechny ostatní vaše „obvyklost“ leží za hranicemi chápání. Proto nyní předávám své informace dávkovaně, v souladu s tím, na co je člověk připraven, ale tehdy jsem se ještě občas nechal unést a sdělil více, než byl člověk připraven přijmout. Trochu jsme se se Světlanou nechali „unést“ i v rozhovoru s Andrejem, ale to je příběh na jindy, nyní se vrátím k souvislostem s mou knihou. Když byla má kniha připravena k tisku, Andrej mi nabídl zaplatit její vydání v Rusku. To pro mě bylo velmi neočekávané, v tom čase jsem předpokládal (a ne bezdůvodně), že mé knize nebude v Rusku dovoleno vyjít, nezávisle na tom, jaká síla je zrovna u moci. Andrej mi řekl, že jsem pozadu, že se v Rusku mnohé změnilo. V Rusku se skutečně mnohé změnilo, o čemž jsem se později ujistil osobně, ale v přístupu k mé osobě ke změně nedošlo... Ale nebudu předbíhat události.

Ještě před mým odjezdem do USA jsem se celkem často setkával s Jurijem Jevstafjevičem Sysojevem, který byl v sovětských dobách generálním ředitelem vydavatelského domu „Ruská věž“². Věděl, že pracuji na knize a řekl mi, že ji ve svém nakladatelství s radostí vydá. V postsovětské době se mnohé změnilo a na vydání knihy byly třeba peníze. Když proto Andrej Suzdalcev nabídl zaplatit vydání mé knihy „Poslední apel lidstvu“³ v Rusku, vzpomněl jsem si na Sysojeva a ohledně té věci se s ním spojil. Spojujícím článkem mezi Andrejem Suzdalcevem a Jurijem Jevstafjevičem Sysojevem se stal Lorij Nikolajevič Popov, o kterém jsem psal dříve. A tak jsem skrze Loriye Popova dal dohromady Sysojeva a Suzdalceva v záležitosti vydání mé knihy. Sysojevovi jsem poslal disketu s textem, jeden plný výtisk a všechny ilustrace, vytištěné ve fotografické kvalitě. Za nějaký čas jsem od Jurije Jevstafjeviče získal text po redakční úpravě. Když jsem jej začal číst, pochopil jsem jedno – redaktor vnesl do textu v souladu se svým „pochopením“ takové změny, že se

2 Русский терем

3 Последнее обращение к человечеству

smysl na mnohých místech změnil do protikladu a na jiných vytvořil v hlavě čitatele jen zmatek. Takové úpravy textu jsem přirozeně nemohl přijmout, proto jsem se rozhodl ještě jednou sám projít text knihy a udělat ji jednodušší na pochopení. Na mnohých místech jsem doplnil celkem mnoho vyjasnění a dále rozvinul informaci, abych knihu udělal lepší a jednodušší na pochopení. Rozhodl jsem se, že když musím projít celý text knihy znovu, musí to být k užitku samotné knize. Když jsem s tou prací, která mi zabrala přes měsíc, skončil, poslal jsem Sysojevovi nový text knihy a zplnomocnění na jeho jméno, kde bylo speciálně uvedeno, že dávám svolení k tisku jen pro poslední verzi textu knihy.

Z mně neznámých příčin (mám určité předpoklady, ale chybí důkazy) byla v roce 1997 v Rusku kniha „Poslední apel lidstvu“ vytištěna v nákladu 9000 výtisků právě v té zkreslené variantě, kterou mi poslal Sysojev. Přirozeně jsem to zjistil až tehdy, když mi Andrej Suzdalcev poslal 20 výtisků do San Franciska. Když jsem uchopil do rukou mou první knihu vytištěnou v Rusku, zmocnilo se mě zklamání. První věc, která mě praštila do očí bylo to, že namísto krásného a smysl nesoucího přebalu, který jsem nakreslil a poslal s knihou, jsem na přebalu uviděl nějaké podivné oranžovo-mandlové skvrny na pozadí nějakého neidentifikovaného obrázku! Při pohledu na ty fleky u mě vznikla velmi konkrétní asociace s něčím, co navíc velmi silně zapáchá. Myslím, že jsem naznačil dost, aby se čtenář dovtípil, jaká asociace u mě vznikla! Navíc byl autor tohoto „vysoce uměleckého“ výtvoru označen jako autor ilustrací, bez ohledu na to, že všechny ilustrace byly vytvořeny mnou! Tím bohužel mé rozčarování neskončilo. Když jsem knihu otevřel a začal číst svou vlastní předmluvu, s údivem jsem zjistil, že to není má předmluva, ale ta, kterou mi poslal na schválení Sysojev do San Franciska. A dále... při čtení knihy jsem zjistil, že vytištěna byla zkreslená verze knihy, která mi byla poslána na schválení a kterou jsem odmítl. Místo vylepšené varianty mé knihy spatřila světlo světa zkreslená verze!

Jistě, i v tomto případě kniha přinášela mnoho nového a zajímavého, ale... vše mohlo být úplně jinak. Konala se i prezentace mé knihy, kterou podle nich navštívili novináři, ale... v tisku se o tom neobjevila ani zmínka, až na malou poznámku v nevýznamných novinách, z které nebylo ani úplně jasno, o čem je vůbec řeč! Jurij J. Sysojev mi poslal dopis s onou zmínkou a svým názorem, že má kniha nikoho nezajímá! Ve svém dopise psal o tom, že ji dal číst různým „jasnovidcům“, kteří o její četbu neprojeví zájem, a to byl podle něj dostatečný argument, nebo jeho pohodlná výmluva. Má kniha vydaná za peníze Andreje Suzdalceva (patří mu za to ohromný dík) se tak nikdy neobjevila v knihkupectvích. Stohy knih celou dobu ležely v nějakém skladě a lidé, přející si je koupit, tu možnost neměli. Víím, že mnoho lidí se o mé knize dozvědělo od Lorie Nikolajeviče Popova. V některých případech jsem dával lidem jeho telefon, když mi volali do San Franciska s dotazem na to, kde je možno mou knihu sehnat. Ale všichni ostatní, kteří na mě neměli kontakt, neměli možnost setkat se s Lorijem Popovem, a ... kniha, jak jsem předpokládal, byla takovým způsobem prakticky úplně zablokována, nezávisle na tom, že byla vydána! Nakonec jsem tedy měl pravdu v tom, že mé knize v Rusku nebude dovoleno existovat. Podobné se dělo i s mou druhou v Rusku vydanou knihou, „Nehomogenní

Vesmír“, která vyšla v roce 2006. Mé knihy, nezávisle na jejich obsahu, byly v celém Rusku sabotovány. Někdo by mohl poukázat na to, že se nejedná o sabotáž, ale že mé knihy jednoduše nejsou pro nikoho zajímavé!

Tento názor má právo na existenci, ale je zde jedno malé "ale"! V únoru 2006 byla na mých stránkách, vytvořených Dmitrijem Bajdou, vystavena k volnému stažení má první kniha, *Poslední apel lidstvu*. "k volnému stažení" znamená darem, **BEZ PLACENÍ**. To je pro ty, kteří nerozumí, nebo předstírají, že nerozumí, co znamená termín "k volnému stažení" a tvrdí, že na svých knihách „profituji“. V té době, kdy jsem představil možnost stáhnout libovolnou z mých knih z mých stránek zdarma, v případech, kdy dám svolení k jejich vydání, jsem se zároveň vzdal autorských honorářů za mé knihy, aby vydané knihy byly levnější a aby si je mohlo koupit pokud možno co nejvíce lidí⁴, zvláště těch, kdo nemají peněz nazbyt. A navzdory tomu, mí zlomyslní kritici stále tvrdí, že na svých knihách vydělávám. Mají přinejmenším zajímavé myšlenkové pochody: já, autor knih, který jsem nejen napsal rukopis knihy, ale i připravil vše potřebné k jejímu vydání, vytvořil všechny ilustrace, přebal, plně je připravil na tisk v tiskárně, vložil do jejich vytvoření ohromné množství práce a mnoho svého času (a prostředků), dávám lidem své knihy zdarma, a oni mě obviní z vydělávání? nějakých peněz! Zatímco ostatní autoři knih často jen předají své rukopisy nakladatelství a získávají autorské honoráře a procenta z prodeje, a nikdo neobviňuje z hrabivosti. Zajímavé, není liž pravda? Dokonce i kdybych dostával své autorské honoráře, bylo by to naprosto normální a spravedlivé! Ale když dáte s otevřenou duší výsledek své práce a potu lidem jen tak, zadarmo, a obviní vás z hrabivosti, vzniká zákonitá otázka: kdo a proč se na vás pokouší házet špínu? Odpověď se nabízí sama – sociální parazité, kterým se moje knihy staly trnem v patě!

Nyní zbývalo jen vyjasnit otázku, zda mé knihy opravdu nejsou pro nikoho zajímavé. Dnes, kdy jsou na internetu mé knihy dostupné všem zájemcům volně ke stažení už čtyři roky, je na tu otázku možno odpovědět jednoznačně! Připomenu, že v dubnu 2006 byla na mých stránkách vystavena má první kniha – [Poslední apel lidstvu](#)⁵! Mé stránky byly vytvořeny v listopadu 2004, nebyly ještě na internetu moc známé, ale navzdory tomu bylo do konce roku 2006 staženo **15.000** kopií knihy! Přitom z nákladu **9000** výtisků, vydaných v roce 1997 za peníze Andreje Suzdalceva se za **DESET LET** prodalo méně než tisíc knih! Ale to byl jen začátek! V následujícím roce, 2007, bylo staženo už více než **33.000** kopií „Posledního apelu lidstvu“, v roce 2008 to bylo více než **100.000** kopií, v roce 2009 – více než **114.000** kopií, a za pět měsíců roku 2010 – více než **55.000** kopií! Začátkem června roku 2010 bylo staženo celkově více než **319.000** kopií knihy „Poslední apel lidstvu“. A s každým dalším měsícem počet stažených knih rostl! Čísla hovoří samy za sebe a znamenají, že problém nebyl v tom, že by byla moje kniha špatná a nikoho nezajímala, ale v tom, že křížila sociálním parazitům plány a ti její rozšíření sabotovali! Navíc tyto fakta o počtech stažených kopií zdaleka nedávají celkový

4 pozn. překl.: v roce 2011 vyšly některé jeho knihy v nakl. Mitrakov, a ceny se pohybují okolo 100 - 150 rublů (70 - 120 Kč) za několikasetstránkovou knihu...

5 České překlady jsou k [dispozici zde](#).

obraz! Kniha „Poslední apel lidstvu“ byla pro volné stažení umístěna do mnohých elektronických knihoven a také je jí možno stáhnout ze stránek, jejichž vlastníci se ji rozhodli na své stránky umístit, často i bez mého souhlasu. Z takových stránek žádná data nemám, ale domnívám se, že z nich mohlo být staženo také mnoho knih! A kolik stažených knih bylo následně rozšiřováno na discích, vytištěno individuálně, atd., atp.?! To není jednoduše možno nijak zjistit. Pochopitelně byla na mých stránkách umístěna ta verze knihy, kterou měli vytisknout v roce 1997, ale nevytiskli! V tom ale podstata netkví. Podstata je v tom, že se má kniha ukázala lidmi velmi velmi žádanou a z toho mám radost.

Podobná sabotáž byla zorganizována i proti mé druhé v Rusku vydané knize, „Nehomogenní Vesmír“. Tato kniha vyšla v nakladatelství v Archangelsku. Poslal jsem knihu plně připravenou k publikaci Naděždě Jakovlevně Anšukovové, která její tisk v Rusku iniciovala. Stala se nejen iniciátorkou vydání knihy, ale vložila do ní i své vlastní prostředky, aby se vytisklo **pět tisíc knih!** Kniha byla vydána v roce 2006, a aby se mohla vydat, musela se Naděžda Jakovlevna Anšukovová docela dobře seznámit s vydavatelskou praxí. Bylo tedy vydáno 5000 kusů knihy „Nehomogenní Vesmír“, a v ten moment se začaly dít velmi zajímavé věci... Nejprve mou knihu neumístili na seznam knižních novinek, a na knižním trhu vůbec se od momentu svého vydání stala neviditelnou! Ale to ještě nebylo vše! Naděžda Jakovlevna mou knihu zanesla do celé řady knihkupectví a umístila ji do internetového obchodu „Ozon“. Všechno vypadalo znamenitě, ale jen na první pohled! Ve skutečnosti začala nejvíce do očí bijící a otevřená sabotáž. Naděžda Jakovlevna dávala do knihkupectví několik exemplářů a periodicky volala a zajímala se, zdali nepotřebují další kusy? Vždy jí odpověděli, že o knihu není zájem, a hotovo! Informovala mě o tom a řekla, že existuje ... mínění, že je ta kniha velmi obtížná na pochopení a právě proto se tak špatně prodává. Mé námitky a promluvy o sabotáži knihy vnímala Naděžda skepticky, odpovídajíc, že každý autor považuje svou knihu za nejlepší atd., a nevidí skutečnost. Nějak jsem nepovažoval svou knihu za nejlepší, ale měl jsem za to, že je v ní obsažena velmi komplexní informace o stavbě světa, popsána jednoduchým a snadno srozumitelným jazykem, a na její pochopení je dostačující středoškolské vzdělání. Pravda, středoškolským vzděláním jsem chápal vzdělání na takové úrovni, jakým bylo, když jsem do školy chodil já, a to byla určitá chyba, ale... klesla snad úroveň středoškolského vzdělání natolik, že lidé nemají elementární klasické představy o atomech a vlnách? Úroveň vzdělání v dnešním Rusku je bohužel velmi žalostná, ale v úrovni vzdělání věc nebyla. Napsal jsem svou knihu tak, aby její obsah mohl pochopit i člověk, který se ve fyzice vůbec nevyzná. Jedinou podmínkou tohoto je ochota vynaložit určité vlastní úsilí, nemnoho potrápit mozek, číst knihu velmi pozorně, pronikat ve smysl a nepokračovat dále, dokud nebude doposud přečtený text plně pochopen...

Takže, jak probíhala sabotáž v těch obchodech, kde knihu nějakým způsobem zavedli do prodeje? Naděžda Jakovlevna jim bohužel dávala „Nehomogenní Vesmír“ za cenu 350 rublů za kus, a co se nestalo dále. V internetovém obchodě „Ozon“ mou knihu prodávali za 1080 rublů! Dobrý kšeft, není-liž pravda? Nastavili prodejní cenu

tříkrát větší, než cenu, za kterou knihu dostali! Ale to ještě není překvapením konec! Když prodali celou svou zásobu dokonce za takovou cenu, informovali o tom, že kniha v daný moment není dostupná, ale čeká se další zásilka v to a to datum, a že zájemci mohou zadat předobjednávku, uhradit plnou cenu a čekat, až ji v Ozonu dostanou na sklad. Jen, termín očekávané zásilky se stále odkládal a odkládal, a knih se na sklad nedostávalo! Když jsem o tom informoval Naděždu Jakovlevnu, obrátila se na pracovníky Ozonu s nabídkou zajistit jim další knihy, na což jí odpověděli, že, prý, o knihu není zájem a proto ji nepotřebují! Tehdy jsem Naděždu Jakovlevnu požádal, ať trvá na stažení mé knihy z Ozonu, což jim trvalo půl roku! A podobné věci se děly nejen v internetovém obchodě „Ozon“, ale i v klasických knihkupectvích, které „souhlasili“ s prodejem mé knihy, a adresy a telefony kterých byly uvedeny na mých stránkách. Knihkupci Naděždě Jakovlevně tvrdili, že si knihu nikdo nekupuje, a lidem, kteří k nim přijeli speciálně kvůli mé knize, tvrdili, že vydavatel nedodal více knih, a že kniha „Nehomogenní Vesmír“, která je vystavena, je pouze v jednom exempláři, a ten je neprodejný! Potom tu stejnou knihu ukázali Naděždě Jakovlevně a řekli, že kniha „stojí“, nikdo ji nebere! Dobře organizovaná sabotáž, není liž pravda?!

I ona byla přesvědčena, že jí říkají pravdu, zvláště s přihlédnutím k faktu, že prodejci nastavili cenu na 1200 rublů i výše! Zdálo by se, že zisk přes **tři sta a více procent musí přitáhnout ke knize jejich zájem**, ale ne, ani takový zisk jim nebyl třeba. A znovu, jen díky internetu se mi podařilo sabotáž rozkrýt. Několik čtenářů mých knih mi poslalo na e-mail zprávy, ve kterých psali, že v mnou uvedených knihkupectvích se jim nepodařilo knihu koupit, protože jim prodejci řekli, že jim vydavatel nedodal další knihy, a ve vitríně stojí jednoduše vzorky!

Ale možná je ta kniha skutečně málokomu zajímavá, a já jednoduše zkouším všude najít konspiraci proti mé osobě, abych na své knihy upozornil? K tomu je možné říct následující: za prvé, do sdělovacích prostředků již dávno nedávají interview se mnou nebo články o mně, a já jsem dokonce ani na svých stránkách o těchto událostech neinformoval, takže jsem na tom pro sebe nevydělal žádný „kapitál“. Za druhé, v únoru 2007 byla kniha „Nehomogenní Vesmír“ umístěna na mé stránce volně ke stažení, a v roce 2007 bylo staženo více než **20.000** kopií! Za méně než rok bylo staženo **ČTYŘÍKRÁT VÍCE KNIH, NEŽ BYLO VYDÁNO!** A vydáno bylo pět tisíc! Ale to byl teprve začátek! V roce 2008 bylo staženo už přes **41.000** kopií, v roce **2009** – více než **66.000** kopií, a za pět měsíců roku 2010 – více než **30.000** kopií! Takovým způsobem byl ke konci května 2010 „Nehomogenní Vesmír“ stažen více než **158.000** krát! Čísla zjevně vyvracejí tvrzení, že o knihy „není zájem“! A to je opět jen informace o kopírování knih ze dvou stránek, které udržují záznamy o počtu stažení. Získat informaci o tom, kolikrát byla kniha stažena z elektronických knihoven jiných stránek, kolikrát byla zkopírována, vytištěna na počítači, atp. je jednoduše nemožné! Bohužel, vytisknout nějakou mou knihu s barevnými ilustracemi na osobních tiskárnách stojí poměrně hodně. Ale i tak je lidé tiskli a rozšiřovali je z jednoho prostého důvodu – zaujaly jejich duši i srdce, a to je pro mě ta největší „platba“ za práci v ony knihy vloženou...

Konečně se vrátím ke své první knize, „Poslední apel lidstvu“. Nepřepracovával jsem text knihy nadarmo. Ačkoliv byla kniha v Rusku vydána ve zkreslené variantě, díky sabotáži se nedočkala většího rozšíření, což je, nejspíše, jediný případ sabotáže, která udělala něco pozitivního! Lidé se seznámili, i když o něco později, s poslední verzí knihy, kterou jsem udělal sám a vyjasnil v ní mnoho momentů i konceptů obtížných na pochopení. V zemi se rozšířila ve statisících kopiích správná kniha, což není až tak důležité pro mě, jako spíš pro čitatele. Kniha „Poslední apel lidstvu“ se stala dosud jedinou knihou, kterou jsem vydával sám a dvakrát. V roce 2000 jsem ji vydal ve svém domácím mini-nakladatelství podruhé! V té době už byla k dispozici barevná laserová tiskárna s oboustranným tiskem! Tu tiskárnu, **HP LaserJet 8M**, už bylo díky doplňkovému příslušenství doopravdy možno nazvat skutečným mini - nakladatelstvím. S doplňujícím příslušenstvím bylo možno tisknout až deset knih najednou. Za tím účelem stačilo jen nastavit na počítači, kam (do které přihrádky) má tiskárna ukládat první knihu, kam druhou, atd., a vložit 2500 listů papíru a barevné tonery, a... bylo možno jít spát, aby člověk ráno měl deset vytištěných knih. Pravda, aby vše pracovalo bezchybně, bylo nutné celý proces správně odladit, aby se nepokřčil papír a nezasekl se v bubnu, nebo aby se nepřeskočil list. Cestou zkoušení se mi podařilo určit, jaký papír je pro tisk nejlepší, jaké gramáže a kvality. Nakonec se tedy objevila tiskárna, dovolující vyrobit v domácích podmínkách knihu po všech stránkách téměř tiskařské kvality! V té době už jsem se dopracoval ke svým vlastním představám o tom, jak má vypadat ideálně vyrobená kniha, a pokoušel se tento ideál realizovat v praxi. A tak jsem v roce 2000 znovu držel v rukou mnou vyrobenou mou první knihu „Poslední apel lidstvu“! Druhé mnou vyrobené vydání se nelišilo jen kvalitou a objemem informací, ale i svým vnitřním obsahem, protože jsem jej v roce 1995 ještě jednou přepracoval. Jak podivuhodně rychle se digitální publikační technika změnila! Od roku 1994 do roku 2000 digitální barevný tisk poskočil od voskové technologie k barevným laserovým tiskárnám s oboustranným tiskem. Stejně tak programové vybavení i samotné počítače. Nejméně každé dva-tři roky jsem si pořizoval nový počítač maximálních parametrů, jaký byl v té době k dostání, a neuběhlo ani půl roku, než se objevil nový model, ještě pokročilejší. Díky tomu jsem při vytváření ilustrací ke svým knihám a při vytváření svých obrazů ušetřil velmi mnoho času.

Nikdy jsem si nemyslel, že se mi přihodí napsat další knihy. Když jsem napsal svou první knihu, s určitou úlevou jsem si vydechl, přemýšleje, že teď už je možné „klidně spát“, ale nějak se stalo, že vznikla nutnost napsat i další knihy. Přesněji řečeno, nutnost napsat další knihy vznikla když jsem viděl, při pořádání mých seminářů, viděl jsem, jak bylo těžké a někdy i nemožné pro většinu mých studentů samostatně vyvozovat závěry, rozvíjet do „šířky a hloubky“ základ vědění, který jsem jim během své školy-semináře a následujících seminářů-tříd předal. Viděl jsem, do jaké džungle se dostávali, když se pokoušeli samostatně "prohloubit" a "rozšířit" to, co jsem jim přinášel na svých přednáškách. Je to zvláštní, ale nejsložitějšími na pochopení se pro mé studenty ukázaly jevy svázané s pochopením toho, co je to vědomí, paměť, duch a to, jak se tyto koncepty manifestují. Všichni měli v hlavách

„parádní kaši“ složenou z konceptů moderní medicíny a východních „učení“ o duši a vědomí. A tento mix byl tak hutnou bažinou, že se z ní bez „záchranného lana“ nebyli schopni dostat. Tak vznikla naléhavá potřeba napsat ještě jednu knihu, které jsem dal název „[Duch a Mysl](#)“. Název hovoří sám za sebe.

Otázka pořadí – co bylo dříve, hmota či vědomí – se stala kamenem úrazu, o který zakopli nejen všichni takzvaní antičtí filozofové, ale prakticky i všechny soudobé filozofické a „duchovní“ školy. A věc není v tuposti kohokoliv, ale v tom, že sociální parazité, kteří ve středověku kontrolovali vytváření „antických“ učení a „duchovních“ praktik, udělali vše pro to, aby zničili prakticky všechny stopy a důkazy dříve existujících představ o těchto jevech. Zničili miliony lidí, tradic i obyčejů, které v sobě nějakým způsobem nesly byt' jen částčku správného chápání oněch jevů. A všude silou a krví implantovali tu nejnelidštější a nejkrvavější doktrínu pro otroky – křesťanství v různých variantách, přesněji, sociálními parazity ve starověkém Egyptě vytvořenou sociální zbraň, která jako chameleon mění svá jména – kult Osirise! Toto pseudoučení, lživě se zahalující do hávu ideí všeobjímající lásky a odpuštění, zalilo řekami krve země, které byly ještě celkem nedávno částí Védické Slovansko-Árijské říše. A jestliže mnohé národy západní Evropy, nesoucí v sobě ve menší či větší míře evoluční úkos⁶, to náboženství „všeobjímající lásky“ ve svém jménu jen výrazně „ztenčilo“, pak téměř všechny slovansko-árijské národy (žijící v západní Evropě, p.p.) byly zničeny prakticky do kořene, a to tak, že se do našich dní nezachovala většina ani jejich jména. A nyní, všechny ty pseudovědecké, náboženské a další „duchovní“ učení zaneřádily myšlení a představy lidí do té míry, že bez generálního vyčištění tohoto „Augiášova chléva“ nemohlo být o správném chápání podstaty lidského vědomí a všech věcí s ním spojených ani řeč.

Ve starověké Číně existoval zvyk. Aby získali mrzáčky pro císařský dvůr, umísťovali úplně normální děti do speciálních hliněných nádob. Děti v těch nádobách rostly a jejich tělo bylo přinuceno přijmout jejich formu. Když děti vyrostly, hliněné nádoby – vězení rozbili, a... fyzická těla dětí navždy zůstala taková, jaká se zformovala v nádobách. Nuže, všechny ty pseudovědecké, náboženské a „duchovní“ učení dělají s duší a vědomím normálního člověka prakticky totéž, co se dělo s těly dětí, uvězněných do hliněných nádob! A proto, když člověk začíná získávat pravé (skutečné) vědění, jeho záměrně deformované vědomí není schopno vnímat a správně roztrždit principiálně odlišnou, novou informaci. V závislosti na konkrétním člověku je třeba kratší či delší doba, aby se u něj projevila možnost adekvátně a plnohodnotně přijímat novou informaci. Sociálními parazity záměrně vytvořená deformace vědomí bohužel nezmizí ihned, dokonce i když se rozbije „hliněná nádoba“, do které bylo lidské vědomí násilím vehnáno. Po osvobození lidského vědomí z takového vězení je třeba čas na zotavení a kompenzační vývoj toho, co bylo člověku odepřeno v době vývoje jeho vědomí, jeho osobnosti v takové, pro většinu neviditelné, kleci vědomí. Má zkušenost pozorování toho, jak lidé přijímají informace obecně, plus pozorování reálné nemožnosti ihned a rychle přijmout pro mozek principiálně novou informaci (z výše uvedených příčin) mě přiměla napsat další knihu, „Duch a Mysl“.

6 nepekoc (perekos) – nerovnováha, úkos, zkreslení, ...

Nějak se stalo, že se mi nepodařilo vměstnat vše do jednoho svazku. Když začínám psát knihu, nevím přesně, kam mě moje psaní zanese. Mám v hlavě jen kostru své budoucí knihy. Nedávám si cíle napsat tolik a tolik kapitol, stran, vytvořit tolik a tolik ilustrací. Nikdy nedělám nějaké plány nebo schémata. Vůbec ne! Začínám pracovat nad knihou, a... s prvními údery do klávesnice sleduji „potůček“ svých myšlenek, se kterými se „slévají“ „potůčky“ dalších myšlenek, a ty „potůčky“ se začnou slévat v jeden „potok“, který, postupem času, do sebe nabírá další „proudy“ myšlenek, a další a další, a postupně se „potok“ mění v „říčku“, a „říčka“ v „horskou bystřinu“, která si najde cestu libovolnými překážkami zkresleného obrazu vesmíru, a, prodírajíc se na svobodu, už mocná „řeka“ nového vědomí nese čtenáře k pochopení pravdy. Čtenář se jen nesmí polekat bouřlivého proudu „horské řeky“ nového poznání, zpočátku, kdy se nové chápání na své cestě střetává s překážkami, vytvořenými pseudovědeckými, náboženskými, nebo různými „duchovními“ naukami. Děti tu informaci přijímají lehce a rychle, o čemž jsem se přesvědčil na příkladech studentů mé mentální školy. U těch dětí se mozek rozvíjí od samého začátku správně, nemusí proto překonávat „horské hřebeny“, vytvořené v jejich vědomí pseudoučením různého druhu.

V ten či onen moment psaní knihy jsem cítil, že je na tom místě třeba ilustrace! Bylo to skoro jako v tom znamenitém sitcomu „Noční“⁷, kde jeden z protagonistů šestým smyslem vycítí blondýnku! Tak jsem i já jsem, dá se říct, „šestým smyslem“ cítil, že je na tom kterém místě třeba prezentovat barevnou ilustraci, jinak se mysl čtenáře vydá volným letem do labyrintu, ze kterého se bez externí pomoci už nikdy nedostane. A nyní stojí letu do labyrintu v cestě překážka – „bác“, objeví se potřebný obrázek a mysl se sama vrátí na cestu správného chápání! Ilustrace dovoluje předat důležitou informaci nejlehčí a nejpohodlnější formou pro lidské vnímání – vizuální formou. Slova a kombinace může člověk vnímat subjektivně, zvláště, jedná-li se o koncepty a představy, které jsou abstraktní nebo většině lidí nedostupné pomocí smyslových orgánů, které vlastní. Ale vizuální obraz, předávaný formou ilustrace, dovoluje **libovolnému člověku**, nezávisle na tom, kolika smyslovými orgány disponuje a vládne, spatřit to, co mu bylo dříve skryto! Proto je člověk, který je schopen vidět to, co ostatní nevidí, povinen nalézt formu, pomocí které tu informaci může předat ostatním. Na kvalitě zvolené formy spočívá úspěch toho, do jaké hloubky a jak správně ostatní informaci přijmou. Právě proto mé knihy obsahují mnoho ilustrací. Věřím, že se mi podařilo nalézt takovou formu kombinace textové a obrazové informace, která dovoluje nezaslepeným lidem proniknout do takových tajemství chápání světa, do jakých jiným způsobem proniknout nelze.

To platí samozřejmě pro ty, kteří vidět chtějí, a jestliže si někdo vidět očividné nepřeje, pak nemůžete nic dělat! Každý se musí rozhodnout sám za sebe, o co stojí – zda pokračovat v uvažování, že Země stojí „na třech sloupech“, nebo vzít na vědomí, že je kulatá (přesněji, hruškovitého tvaru), dokonce i v tom případě, že ji takovou zboku neviděl – viděl ji jen přes objektiv družice, nebo se o tom dozvěděl z vyprávění očitých svědků, kteří pobývali na oběžné dráze Země! Ale nejzajímavější

na tom je to, že ti, kteří křičí, že Země stojí „na třech sloupech“, to nikdy na vlastní oči neviděli, ani skrz objektiv fotoaparátu, ani na „vlastní“ oči jiných očitých svědků! A bez ohledu na to s pěnou u úst dokazují ostatním, že Země je plochá a stojí „na třech sloupech“! Co pak s takovými lidmi dělat? Pokud své „mínění autority“ nevnučují druhým, pak necht' zůstávají ve svém pomýlení, jak je jim libo! Ale jestliže vnucují své „pravdy“ druhým, pak je třeba je demaskovat a demaskovat fakty, fakty a ještě jednou fakty! Proto jsem vytvořil svou knihu „Duch a mysl“ takovým způsobem, aby krok za krokem vedla čtenáře, zpočátku třeba i „za ručičku“, k pochopení toho, co je to život, paměť a vědomí! Tehdy, a jen tehdy, nebude mít člověk zapotřebí slepě věřit v život po smrti, protože se pro něj to poznání stane tak samozřejmým, jako že „ $2 + 2 = 4$ “! A při tomto pochopení může čtenář dále pochopit, **co se ve skutečnosti s člověkem děje v okamžik jakékoliv akce** (skutku), a tehdy se člověk stane skutečně svobodným! Protože bude chápat **svou vlastní odpovědnost za každý svůj čin** a ne slepě plnit příkazy druhých, nechápaje následky svých činů nejen na něho samého, ale i na své potomky!

...